

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 585

гр. София , 18.05.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в закрито заседание на осемнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова
Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

като разглежда докладваното от Петър Гунчев Въззивно частно наказателно дело № 20211000600482 по описа за 2021 година

Производството е по реда на ГЛАВА 22 от НПК.

С определение от 31.03.2021г. СГС, НО, 21 състав, по НЧД № 1128/2021г., е ОТМЕНЕНО като незаконосъобразно, по жалба на Директора на ТП на НОИ – София град, Постановление от 02.03.2021г. на СГП, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 42/20г. по описа на НСлС, пр.пр. № 17672/19г. на СРП, водено за извършени престъпления по чл. 308, ал. 1 от НК. Прието е, че неправилно и незаконосъобразно е прекратено наказателното производство, тъй като не е извършен анализ на събраните по делото доказателства, като в същото време, доказателствата по делото не подкрепят крайния извод, обективиран в атакуваното Постановление.

Срещу определението на СГС е постъпил протест от прокурора при СГП, изготвил Постановлението. В протеста се твърди, че атакуваното определение е неправилно и незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено. Твърди се също така, че в Постановлението е извършен анализ на доказателствената съвкупност, като ясно са описани както възприетата фактическа обстановка, така и следващите се от нея правни изводи. Поради това прокурорът моли съда да отмени атакуваното определение.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с атакуваното определение и обсъди доводите и възраженията на страните, намери следното:

Протестът е основателен.

Настоящият въззивен състав намира, че атакуваното определение е постановено по недопустима жалба, подадена от лице, което не притежава необходимата процесуално правна легитимация, че да обжалва Постановлението на СГП. Съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 3 от НПК, тези постановления на прокуратурата подлежат на обжалване от страна на обвиняемия и пострадалия. Наказателното производство е образувано с Постановление от 30.05.2015г. за извършени престъпления по чл. 308, ал. 1 от НК. В атакуваното пред първоинстанционния съд постановление изрично е посочено, че предмет на разследването се явяват действията на неустановени лица, които в инкриминирания период от време са съставили неистински официални документи. Възприета е именно тази правна квалификация като отговаряща на установената фактическа обстановка, като е прието от една страна, че не е доказано извършването на тези престъпления, а от друга, е посочено, че е изтекла максимално предвидената за тези деяния давност. С оглед пълнотата на изложението е разгледан и въпросът за евентуално извършено престъпление по чл. 212 от НК, като изрично е посочено защо се възприема, че няма осъществен състав на това престъпление. В жалбата, разгледана пред първоинстанционния съд, се оспорва този извод на прокурора, като се твърди, че производството следва да се води за престъпление по чл. 212, ал. 2 от НК, за което не е изтекла давността, както и че следва да се води и срещу други лица. Това потвърждава тезата на този състав, че възприетата от прокуратурата в рамките на воденото досъдебно производство квалификация е за престъпления по чл. 308, ал. 1 от НК. Настоящият въззивен намира, че от престъплението по чл. 308, ал. 1 от НК не е налице „пострадал“ по смисъла на чл. 74, ал. 1 от НК, респективно, представляващият учредението Т. В. не е легитимиран да инициира съдебно производство по реда на чл. 243 от НПК. Документните престъпления, в който раздел е престъплението по чл. 308, ал. 1 от НК, са насочени против реда и правната сигурност на документирането, т.е. засягат обществените отношения, свързани с документооборота, поради което от тях не може да има пострадало физическо лице. В този смисъл е и съдебната практика – РЕШЕНИЕ № 389 ОТ 06.07.2004 Г. ПО Н. Д. № 1033/2003 Г., II Н. О. НА ВКС. Дори и да са налице някакви неблагоприятни последици, същите не са

съставомерни и не могат да бъдат пряка и непосредствена последица именно на престъплението по чл. 308 от НК, а единствено, ако документът е използван за въвеждане в заблуждение на друго лице, за каквото престъпление обаче няма нито повдигнато обвинение, нито СГП е преценила, че следва да води досъдебното производство срещу неизвестен извършител по такъв текст. Следва да се посочи също така, че в настоящото производство съдът е компетентен да се произнесе единствено по законосъобразността на атакуваното Постановление на СРП, с което деянието, за което е образувано производството е квалифицирано като такова по чл. 308, ал. 1 от НК, като няма правомощия да се произнася по обстоятелството дали е налице осъществен състав на друго престъпление от общ характер. Доколкото става въпрос за обвинение в извършено умишлено престъпление от общ характер, касаещо защитата на законосъобразното функциониране на държавните институции, компетентният орган, който защитава интересите на държавата, се явява съответната прокуратура. В този смисъл не може да се говори за “пострадал” от престъплението по чл.308, ал.1 от НК в смисъла на чл. 74 от НПК.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че Директора на ТП на НОИ – София град не се явява процесуалноправно активно легитимиран да подават жалба до съда срещу Постановлението на прокурора по чл.243, ал.3 от НПК. Такова право съгласно изричната разпоредба на чл.243, ал.3 от НПК имат само **обвиняемия** и **пострадалия** от инкриминираното деяние. Доколкото обаче от престъплението по чл.308, Ал. 1 от НК няма пострадало лице по смисъла на чл. 74 от НПК, то жалбоподателят също не се явява пострадал от инкриминираното деяние, независимо че производството е било образувано по сигнал на ведомството. Това обстоятелство е следвало да бъде съобразено от първоинстанционния съд, който, вместо да разглежда жалбата от Директора на ТП НОИ – София град по същество, е следвало да остави същата без разглеждане и да прекрати производството по делото. Разглеждайки жалбата по същество и отменяйки постановлението на СГП първоинстанционният съд е постановил един незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен от въззивната инстанция, като подадената жалба срещу постановлението на СГП следва да бъде оставена без разглеждане.

Що се отнася до доводите, развити в атакуваното определение, относно цялостния контрол върху фактическата обстановка, както и в жалбата до първоинстанционния съд, относно необходимостта производството да се води за престъпление по чл. 212 от НК, както и за съпричастността и на други лица към престъпната дейност, следва да се посочи следното: На тази процесуална фаза, единствено органите на досъдебното производство са компетентни да определят правната квалификация на деянието, за което се води наказателното производство. Респективно, правомощията на съда да осъществява контрол върху постановленията на прокуратурата са единствено в рамките на възприетите фактическа обстановка и правна квалификация. В разглежданата хипотеза е прието, че деянието е такова по чл. 308, ал. 1 от НК, от което не се предвижда настъпването на съставомерни вреди. В случай че от страна на жалбоподателя се твърди, че има вреди, респективно, адекватна е различна правна квалификация, както и че следва да бъдат инкриминирани други действия на конкретни лица, то следва постановлението да бъде атакувано пред горестоящата прокуратура, която е компетентна да дава указания за това по какъв текст може да се води делото и за какви фактически обстоятелства. В рамките на това производство, съдът е обвързан както от квалификацията на деянието така, както същата е възприета от страна на компетентните органи на фазата на досъдебното производство, така и от инкриминираните действия на лицата. В този смисъл е и водещата съдебна практика на апелативните съдилища в Република България, доколкото произнасянето в производствата по чл. 243 от НПК не подлежи на касационен контрол. /Определение № 240 от 18.08.2015 г. по ч. н. д. № 769/2015 г. на Апелативен съд – София., Определение № 34 от 22.01.2018 г. по ч. н. д. № 61/2018 г. на Апелативен съд – София., Определение № 447 от 03.07.2018 г. по ч. н. д. № 390/2018 г. на Апелативен съд – Пловдив., Определение № 271 от 19.04.2016 г. по ч. н. д. № 223/2016 г. на Апелативен съд – Пловдив, Определение № 174 от 01.04.2019 г. по ч. н. д. № 392/2019 г. на Апелативен съд – София.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че жалбоподателят не се явява процесуалноправно активно легитимиран да подава жалба срещу Постановлението на прокурора по чл.243, ал.3 от НПК. Такова право съгласно изричната разпоредба на чл.243, ал.3 от НПК имат

само **обвиняемия** и **пострадалия** от инкриминираното деяние. Доколкото обаче от престъплението по чл.308, ал. 1 от НК, при така очертаните фактически и правни рамки на воденото наказателно производство, няма пострадало лице по смисъла на чл. 74 от НПК, то жалбоподателят също не се явява пострадал от инкриминираното деяние, независимо че производството е било образувано по сигнал именно на представляващия ведомството. Това произнасяне не препятства възможността на жалбоподателя да сезира горестоящата прокуратура за описаните обстоятелства, доколкото това сезиране не е ограничено с преклузивен срок.

Водим от горното, **СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД**

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 31.03.2021г. на СГС, НО, 21 състав, постановено по НЧД № 1128/2021г., с което е ОТМЕНЕНО като незаконосъобразно, по жалба на Директора на ТП на НОИ – София град, Постановление от 02.03.2021г. на СГП, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 42/20г. по описа на НСлС, пр.пр. № 17672/19г. на СРП, водено за извършени престъпления по чл. 308, ал. 1 от НК.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Директора на ТП на НОИ – София град срещу Постановление от 02.03.2021г. на СГП, с което е прекратено наказателното производство по ДП № 42/20г. по описа на НСлС, пр.пр. № 17672/19г. на СРП, водено за извършени престъпления по чл. 308, ал. 1 от НК.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____